

Cristos prezent în creștini

Omilie a Sfântului Josemaría pentru Duminica Învierii.

Timpul pascal este un timp al bucuriei, o bucurie care nu se limitează la această perioadă a anului liturgic, ci care își are locul în orice moment în inima creștinului. Pentru că Cristos trăiește: Cristos nu este o figură care a trecut, care a existat într-un timp și apoi a plecat, lăsându-ne o amintire și un exemplu minunate.

16.04.2025

Cristos trăiește. Acesta este marele adevăr care umple de conținut credința noastră. Isus, care a murit pe cruce, a înviat, a biruit asupra morții, asupra puterii întunericului, a durerii și a suferinței. *Nu vă temeți*, cu această invocație un înger a salutat femeile care mergeau la mormânt; *nu vă fie frică. Îl cautați pe Isus Nazarineanul, cel răstignit. A înviat, nu este aici! Haec est dies quam fecit Dominus, exsulemus et laetemur in ea*; aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim în ea.

Timpul Paștelui este un timp de bucurie, o bucurie care nu se limitează la acest timp din anul liturgic, dar care se stabilește în orice moment în inima creștinului. Pentru că Cristos trăiește: Cristos nu este o

figură care a trecut, care a existat la un moment dat și apoi a plecat, lăsându-ne o amintire și un exemplu minunat.

Nu: Cristos trăiește. Isus este Emanuel: Dumnezeu cu noi. Învierea sa ne descoperă că Dumnezeu nu-i abandonează pe ai săi. *Uită oare o femeie de cel pe care-l alăptează, fără ca să aibă milă de fiul sânului ei? Chiar dacă ea ar uita, eu nu te voi uita*, promisese el. Și și-a ținut promisiunea. Dumnezeu încă își găsește plăcerea printre fiii oamenilor.

Cristos trăiește în Biserica sa. „Vă spun adevărul: este mai bine pentru voi ca eu să plec, pentru că, dacă nu mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; însă, dacă mă duc, îl voi trimite la voi”. Acestea erau planurile lui Dumnezeu: Isus, murind pe Cruce, ne dăruia Duhul Adevărului și al Vieții. Cristos rămâne în Biserica sa: în

sacramentele ei, în liturgia ei, în propovăduirea ei, în toată activitatea ei.

În mod deosebit Cristos rămâne prezent printre noi, în dăruirea zilnică a Sfintei Euharistii. De aceea, Liturghia este centrul și rădăcina vieții creștine. În fiecare liturghie este întotdeauna prezent Cristos Total, Cap și Trup. *Per Ipsum, et cum Ipso et in Ipso*. Pentru că Cristos este Calea, Mijlocitorul: în El, găsim totul; în afara lui, viața noastră este goală. În Isus Cristos și instruiți de El, îndrăznim să spunem –*audemus dicere*– *Pater noster*, Tatăl nostru. Îndrăznim să-l numim Tată pe Domnul cerului și al pământului.

Prezența lui Isus viu în Sfânta Ostie este garanția, rădăcina și desăvârșirea prezenței sale în lume.

Cristos trăiește în creștin. Credința ne spune că omul, în stare de har, este *îndumnezeit*. Suntem bărbați și

femei, nu îngeri. Ființe din carne și oase, cu inimă și pasiuni, cu tristeți și bucurii. Însă divinizarea înseamnă pentru om în totalitatea sa o pregustare a învierii glorioase. *Dar acum, Cristos a înviat din morți, fiind începutul învierii celor adormiți. Căci devreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om vine și învierea din morți. Și după cum toți mor în Adam, tot la fel, în Cristos, toți vor fi readuși la viață.*

Viața lui Cristos este viața noastră, după cele promise apostolilor săi în ziua Cinei de Taină: *dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu; Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el și ne vom face locuință la el.* Creștinul trebuie deci să trăiască conform vieții lui Cristos, făcându-și proprii sentimentele lui Cristos, astfel încât să poată exclama împreună cu Sfântul Paul: *non vivo ego, vivit vero in me Christus*, nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.

Isus Cristos, temelia vieții creștine

Am dorit să reamintesc, chiar dacă este pe scurt, câteva dintre aspectele vieții actuale a lui Cristos –*Iesus Christus heri et hodie; ipse et in saecula*–, pentru că aici se află temelia întregii vieți creștine. Dacă privim în jurul nostru și avem în vedere cursul istoriei omenirii, vom observa progrese și avansuri. Știința a dat omului o mai mare conștientizare a puterii sale.

Tehnologia domină natura într-o măsură mai mare decât în vremurile trecute și permite omenirii să viseze la atingerea unui nivel mai înalt de cultură, de viață materială, de unitate.

Unii poate că se simt mișcați să nuanțeze această descriere, amintindu-și că oamenii suferă acum nedreptăți și războaie, chiar mai grave decât cele din trecut. Și au dreptate. Dar, pe deasupra acestor

considerente, eu prefer să reamintesc că, pe plan religios, omul continuă să fie om, iar Dumnezeu rămâne Dumnezeu. În acest domeniu culmea progresului a fost deja atinsă: este Cristos, alfa și omega, începutul și sfârșitul.

În viața spirituală nu există o nouă eră la care să se ajungă. Totul este deja dat în Cristos, care a murit și a înviat, și trăiește și rămâne pentru totdeauna. Dar trebuie să ne unim cu El prin credință, lăsând ca viața lui să se manifeste în noi, astfel încât să se poată spune că fiecare creștin este deja nu *alter Christus*, ci *ipse Christus*, însuși Cristos!

Instaurare omnia in Christo, este lema pe care Sfântul Paul o dă creștinilor din Efes; să informeze întreaga lume cu duhul lui Isus, să-l pună pe Cristos în inima tuturor lucrurilor. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*, când voi

fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți/toate la mine. Cristos, prin Întruparea sa, prin viața sa de muncitor în Nazaret, prin predicarea și minunile sale pe toate ținuturile Iudeii și Galileii, prin moartea sa pe Cruce, prin Învierea sa, este centrul creației, Întâiul născut și Domn al întregii creații.

Misiunea noastră ca creștini este să vestim acea Împărăție a lui Cristos, să o anunțăm prin cuvintele și faptele noastre. Domnul îi vrea pe ai săi prezenți la toate intersecțiile pământului. Pe unii îi cheamă în deșert, să uite de vicisitudinile societății oamenilor, pentru a face ca aceiași oameni să poată aminti celorlați, prin mărturia lor, că Dumnezeu există. Altor le încredințează slujirea preoțească. Iar pe marea majoritate îi dorește prezenți în mijlocul lumii, în ocupațiile pământești. Așadar, acești creștini trebuie să-l ducă pe Cristos în

toate locurile unde omul își desfășoară activitatea: la fabrică, în laborator, la lucratul pământului, la atelierul meșteșugarului, pe străzile marilor orașe și pe potecile de munte.

În acest sens îmi place să amintesc scena conversației lui Cristos cu ucenicii care se îndreptau spre Emaus. Isus merge alături de acești doi bărbați, care și-au pierdut aproape orice speranță, atât de mult încât viața începe să le pară lipsită de sens. El le înțelege durerea, pătrunde în inimile lor și le comunică ceva din viața care locuiește în El.

Când ajung în acel sat Isus se face că merge mai departe, dar cei doi ucenici îl opresc și aproape că îl forțează să rămână cu ei. Mai apoi ei îl recunosc atunci când frânge pâinea: Domnul, exclamă ei, a fost cu noi. *Iar ei spuneau unul către altul: „Oare nu ne ardea inima în noi când*

ne vorbea pe drum și ne explica Scripturile?”. Fiecare creștin trebuie să-l facă prezent pe Cristos printre oameni; trebuie să acționeze în așa fel încât cei care au de-a face cu el să perceapă *bonus odor Christi*, mireasma plăcută a lui Cristos; trebuie să acționeze în așa fel încât, prin acțiunile discipolului, să poată fi descoperit chipul Învățătorului.

Creștinul se știe altoit în Cristos prin Botez; în stare să lupte pentru Cristos, prin sacramentul Mirului; chemat să lucreze în lume prin participarea la funcția regală, profetică și preoțească a lui Cristos; făcut una cu Cristos prin Euharistie, sacrament al unității și al iubirii. Din acest motiv, asemenea lui Cristos, el trebuie să trăiască pentru ceilalți oameni, privindu-i cu dragoste pe toți și pe unul fiecare dintre cei care îl înconjoară, și pe întreaga lume.

Credința ne conduce la recunoașterea lui Cristos ca Dumnezeu, la a-l vedea ca Mântuitor al nostru, la identificarea noastră cu El, acționând așa cum a acționat El. Cel Înviat, după ce l-a scos pe apostolul Toma din îndoielile sale, arătându-i rănilor, exclamă: *fericiți cei care nu au văzut și au crezut. Aici – comentează Sfântul Grigore cel Mare– se vorbește despre noi într-un mod deosebit, pentru că noi îl posedăm în mod spiritual pe Acela pe care nu l-am văzut în trup. Se vorbește despre noi, dar cu condiția ca acțiunile noastre să fie în concordanță cu credința noastră. Numai cel care, în acțiunile sale, pune în practică ceea ce crede, crede cu adevărat . De aceea, referitor la cei care de credință au doar vorbe, Sfântul Paul spune: ei mărturisesc că-l cunosc pe Dumnezeu, dar se leapădă de El prin faptele lor.*

Nu este posibil să se separe în Cristos ființa lui de Dumnezeu-Om și

misiunea sa de Răscumpărător. Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi *ut omnes homines salvi fiant*, pentru ca toți oamenii să se mântuiască. Cu mizeria și limitările noastre personale, suntem alți Cristoși, însuși Cristos, chemați de asemenea la slujirea tuturor oamenilor.

Este necesar ca acea poruncă, care va rămâne nouă de-a lungul secolelor, să răsunе iar și iar. *Iubiților*, scrie Sfântul Ioan, *nu vă scriu o poruncă nouă, ci porunca cea veche, pe care o aveți de la început; porunca veche este cuvântul pe care l-ați auzit. Totuși vă scriu o poruncă nouă, care este adevărată în el și în voi, pentru că întunericul trece, iar lumina cea adevărată strălucește deja. Cine spune că este în lumină, dar îl urăște pe fratele său, este în întuneric până acum. Cine îl iubește pe fratele său rămâne în lumină și nu este motiv de scandal în el.*

Domnul nostru a venit să aducă pacea, vestea cea bună, viața, tuturor oamenilor. Nu doar celor bogați, nici doar celor săraci. Nu numai înțelepților, nici doar naivilor. Tuturor. Fraților, căci suntem frați, deoarece suntem copii ai aceluiasi Tată Dumnezeu. Nu există, deci, decât o singură rasă: neamul fiilor lui Dumnezeu. Nu există decât o singură culoare: culoarea fiilor lui Dumnezeu. Și nu există decât o singură limbă: cea care vorbește inimii și minții, fără zgomotul cuvintelor, ci făcându-ne să-l cunoaștem pe Dumnezeu și făcându-ne să ne iubim unii pe alții.

Contemplarea vieții lui Cristos

Este această iubire a lui Cristos pe care fiecare dintre noi trebuie să ne străduim să o realizăm în propria noastră viață. Dar pentru a fi *ipse Christus* trebuie să *ne privim în El*. Nu este suficient să avem o idee

generală despre spiritul lui Isus, ci trebuie să învățăm de la El detalii și atitudini. Și, mai presus de toate, trebuie să contemplăm trecerea lui pe pământ, urmele lui, pentru a scoate de acolo putere, lumină, seninătate, pace.

Când se iubești o persoană se dorește să se cunoască până și cele mai mici detalii ale existenței sale, a caracterului ei, pentru ca astfel să te identifiți cu ea. De aceea trebuie să medităm istoria lui Cristos, de la nașterea lui într-o iesle, până la moartea și învierea lui. În primii mei ani de preoție, obișnuiam să fac cadou exemplare ale Evangheliei sau cărți care povesteau viața lui Isus. Pentru că trebuie să o cunoaștem bine, să o avem în întregime în minte și în inimă, pentru ca, oricând, fără să avem nevoie de vreo carte, închizând ochii, să o putem contempla ca într-un film; astfel încât, în diferitele situații ale purtării

noastre, să ne vină în minte cuvintele și faptele Domnului.

Astfel ne vom simți introduși în viața lui. Pentru că nu este vorba doar de a te gândi la Isus, de a-ți imagina acele scene. Trebuie să ne cufundăm pe deplin în ele, să fim actori. Să-l urmăm pe Cristos la fel de aproape ca Sfânta Maria, Mama sa, asemenea celor doisprezece, la fel ca sfintele femei, ca acele cete care se îmbulzeau în jurul lui. Dacă procedăm astfel, dacă nu punem piedici, cuvintele lui Cristos vor intra până în despărțitura sufletului și a duhului, până în adâncul sufletului nostru și ne vor transforma. *Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu, plin de putere și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri; el pătrunde până la despărțitura sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei și judecă sentimentele și gândurile inimii.*

Dacă vrem să-i ducem pe ceilalți oameni la Domnul, este necesar să mergem la Evanghelie și să contemplăm iubirea lui Cristos. Am putea să ne oprim la scenele culminante ale Patimilor, pentru că, așa cum a spus El însuși, *nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi*. Dar putem lua în considerare și restul vieții lui, relațiile sale obișnuite cu cei care s-au întâlnit cu el pe cale.

Cristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, pentru a aduce oamenilor învățătura mântuirii și pentru a le manifesta dragostea lui Dumnezeu, a procedat într-un mod uman și divin. Dumnezeu se coboară la nivelul omului, ia asupra sa firea noastră fără nicio rezervă, cu excepția păcatului.

Îmi provoacă o profundă bucurie să consider că Cristos a vrut să fie pe

deplin om, cu un trup ca al nostru.
Mă emoționează să contemplez
minunea unui Dumnezeu care
iubește cu inimă de om.

Dintre numeroasele scene pe care ni
le povestesc evangheliștii, să ne
oprim să luăm în considerare câteva,
începând cu relatările despre relația
lui Isus cu cei doisprezece. Apostolul
Ioan, care revarsă în Evanghelia sa
experiența unei vieți întregi,
povestește acea primă conversație cu
un farmec ce nu se uită niciodată.

*Învățătorule, unde locuiești? Isus le-a
zis: Veniți și vedeți! Așadar, au venit și
au văzut unde locuiește și au rămas la
El în ziua aceea.*

Un dialog divin și uman care a
transformat viața lui Ioan și Andrei,
a lui Petru, a lui Iacob și a multor
altora, care și-au pregătit inimile să
asculte cuvântul imperios pe care le-
a adresat Isus pe malul Mării din
Galileia. *Umblând de-a lungul Mării*

Galileii, a văzut doi frați: pe Simon, cel numit Petru, și pe Andrei, fratele lui, aruncând plasa în mare, căci erau pescari, și le-a spus: Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni! Iar ei, părăsind îndată năvoadele, l-au urmat.

În cei trei ani care au urmat, Isus trăiește împreună cu ucenicii săi, îi cunoaște, răspunde la întrebările lor, le rezolvă îndoielile. Așa este, Rabbi, Învățătorul care vorbește cu autoritate, Mesia cel trimis de Dumnezeu. Dar este, de asemenea, accesibil și apropiat. Într-o zi, Isus se retrage în rugăciune; ucenicii erau pe aproape, poate privindu-l și încercând să-i ghicească cuvintele. Când Isus se întoarce, unul dintre ei întreabă: *Domine, docet nos orare, sicut docuit et Ioannes discipulos suos; învață-ne să ne rugăm, așa cum i-a învățat Ioan pe discipolii săi.* Atunci Isus le-a zis: „Când vă rugați,

*spuneți: Tată, sfințească-se numele
Tău....*

*Cu autoritate de Dumnezeu și cu
afecțiune omenească, Domnul îi
primește și pe Apostolii care, uimiți
de roadele primei lor misiuni, i-au
comentat primele roade ale
apostolatului lor: Veniți deoparte,
într-un loc retras, și odihniți-vă puțin!*

*O scenă foarte asemănătoare se
repetă spre sfârșitul șederii lui Isus pe
pământ, cu puțin timp înainte de
Înălțare. Când era de acum dimineață,
Isus stătea pe mal, dar discipolii nu
știau că este Isus. Așadar, Isus le-a
spus: „Copilași, nu aveți ceva de
mâncare?”. Cel care a întrebat ca om,
vorbește mai târziu ca Dumnezeu:
„Aruncați năvodul în partea dreaptă a
bărcii și veți găsi!” Ei l-au aruncat și
nu-l mai puteau trage, din cauza
mulțimii peștilor. Atunci, discipolul
acela pe care Isus îl iubea i-a spus lui
Petru: „E Domnul!”.*

Iar Dumnezeu îi așteaptă pe mal:
Când au coborât pe uscat, au văzut un foc cu jar, pești puși deasupra și pâine. Isus le-a zis: „Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum!”. Atunci Simon Petru a urcat în barcă și a tras la mal năvodul plin cu o sută cincizeci și trei de pești mari. Și, deși erau așa de mulți, năvodul nu s-a rupt. Isus le-a zis: „Veniți și mâncați!”. Și niciunul dintre discipoli nu îndrăznea să-l întrebe „Tu cine ești?”, căci știau că este Domnul. Isus a venit, a luat pâinea și le-a dat-o; la fel și peștele.

Isus arată această delicatețe și afecțiune nu numai cu un grup mic de discipoli, ci cu toți. Cu femeile sfinte, cu reprezentanții Sinedriului precum Nicodim și cu vameșii ca Zaheu, cu cei bolnavi și sănătoși, cu doctorii legii și cu păgânii, cu o singură persoană și cu mulțimi întregi.

Evangelistiile ne spun că Isus nu avea unde să-și plece capul, dar ne spun și că avea prieteni dragi și de încredere, dornici să-l primească în casa lor. Și ne vorbesc despre compasiunea lui față de bolnavi, despre durerea lui față de cei ignoranți și greșitori, despre mânia lui împotriva ipocriziei. Isus plânge moartea lui Lazăr, se înfurie pe negustorii care profanează templul, i se mișcă inima în fața durerii văduvei din Naim.

Fiecare dintre aceste gesturi umane este un gest al lui Dumnezeu. *În Cristos locuiește toată plinătatea dumnezeirii, trupește.* Cristos este Dumnezeu făcut om, om perfect, om întreg. Și, la nivel uman, ne face cunoscută divinitatea.

Reamintind această gingășie umană a lui Cristos, care își consumă viața în slujba altora, facem mult mai mult decât să descriem un posibil mod de

a ne comporta. Îl descoperim pe Dumnezeu. Fiecare faptă a lui Cristos are o valoare transcendentă: ne face cunoscut felul de a fi al lui Dumnezeu, ne invită să credem în dragostea lui Dumnezeu, care ne-a creat și care vrea să ne ducă în intimitatea lui. *Am revelat numele tău oamenilor pe care tu mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau și mi i-ai dat, iar ei au ținut cuvântul tău. Acum au cunoscut că tot ce mi-ai dat este de la tine*, a exclamat Isus în lunga rugăciune păstrată pentru noi de evanghelistul Ioan.

Prin urmare, relația cu Isus nu este o relație redusă la simple cuvinte sau la niște atitudini superficiale. Isus ia omul în serios și vrea să-i facă cunoscut sensul divin al vieții sale. Isus știe să ceară, să pună pe fiecare în fața îndatoririlor sale, să-i scoată pe cei care îl ascultă din comoditatea și din conformismul lor, pentru a-i conduce la cunoașterea lui

Dumnezeu cel de trei ori sfânt. Isus este mișcat de foame și durere, dar mai ales este mișcat de ignoranță.

Coborând, Isus a văzut o mare mulțime și i s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca oile care nu au păstor, și a început să-i învețe multe.

Aplicație la viața noastră obișnuită

Am parcurs câteva pagini din Sfintele Evanghelii pentru a-l contempla pe Isus în relația sa cu oamenii, și pentru a învăța să-l ducem pe Cristos fraților noștri, fiind noi înșine Cristos. Să aplicăm acea învățătură vieții noastre obișnuite, vieții proprii. Pentru că viața curentă și obișnuită, cea pe care o trăim printre concetățenii noștri, semenii noștri, nu este ceva plat și fără semnificație. Tocmai în aceste împrejurări, Domnul dorește ca marea majoritate a fiilor săi să se sfințească.

Este necesar să repetăm iar și iar că Isus nu s-a adresat unui grup de privilegiați, ci mai degrabă a venit să ne reveleze iubirea universală a lui Dumnezeu. Toți oamenii sunt iubiți de Dumnezeu și de la toți așteaptă iubire. De la toți, indiferent de condițiile lor personale, de poziția lor socială, de profesia sau de meseria lor. Viața de zi cu zi și obișnuită nu este ceva de puțină valoare: toate căile de pe pământ pot fi un prilej de întâlnire cu Cristos, care ne cheamă să ne identificăm cu El, ca să ducem la îndeplinire –acolo unde ne aflăm– misiunea sa divină.

Dumnezeu ne cheamă prin întâmplările vieții de zi cu zi, în suferința și în bucuria persoanelor cu care trăim, în grijile omenești ale colegilor noștri, în lucrurile mărunte ale vieții de familie. Dumnezeu ne cheamă de asemenea prin marile probleme, conflicte și sarcini care definesc fiecare epocă istorică,

atrăgând eforturile și speranțele unei mari părți a omenirii.

Putem înțelege bine nerăbdarea, suferința, dorințele neliniștite ale celor care, cu un suflet evident creștin, nu se resemnează cu nedreptatea personală și socială pe care o poate crea inima omului. Atâtea secole de conviețuire între oameni și, totuși încă, atâta ură, atâta distrugere, atâta fanatism acumulat în ochii care nu vor să vadă și în inimile care nu vor să iubească.

Bunurile pământului, împărțite doar între câțiva; bunurile culturii, închise în cenecluri. Iar, afară, foame de pâine și de înțelepciune, vieți omenеști care sunt sfinte, pentru că vin de la Dumnezeu, tratate ca pe niște obiecte, ca cifre într-o statistică. Înțeleg și împărtășesc această nerăbdare, care mă îndeamnă să privesc la Cristos, care continuă să ne invite să punem în practică *acea*

nouă poruncă a iubirii. Toate situațiile prin care trece viața noastră ne aduc un mesaj divin, ne cer un răspuns de iubire, de dăruire celorlalți. Când va veni Fiul Omului în gloria lui, împreună cu toți îngerii, atunci se va așeza pe tronul gloriei sale. Și se vor aduna înaintea lui toate neamurile, iar el îi va despărți pe unii de alții așa cum păstorul desparte oile de capre: va pune oile la dreapta sa, iar caprele la stânga.

Atunci regele va spune celor de la dreapta sa: „Veniți, binecuvântați Tatălui meu, moșteniți împărăția care a fost pregătită pentru voi de la întemeierea lumii! Căci am fost flămând, și mi-ați dat să mănânc, am fost însetat, și mi-ați dat să beau, am fost străin, și m-ați primit, gol, și m-ați îmbrăcat, bolnav, și m-ați vizitat, am fost în închisoare, și ați venit la mine!”. Atunci îi vor răspunde cei dreپți: „Doamne, când te-am văzut flămând, și te-am hrănit, sau însetat,

și ți-am dat să bei? Când te-am văzut străin, și te-am primit, sau gol, și te-am îmbrăcat? Când te-am văzut bolnav sau în închisoare, și am venit la tine?”. Iar Regele, răspunzând, le va spune: „Adevăr vă spun: tot ce ați făcut unuia dintre frații mei cei mai mici, mie mi-ați făcut”.

Trebuie să-l recunoaștem pe Cristos, care iese în întâmpinarea noastră, în frații și surorile noastre. Nicio viață umană nu este o viață izolată, ci este împletită cu alte vieți. Nicio persoană nu este un vers liber, ci mai degrabă toți facem parte din același poem divin, pe care Dumnezeu îl scrie cu ajutorul libertății noastre.

Nu există nimic care să poată fi străin dorinței lui Cristos. Vorbind cu profunzime teologică, adică dacă nu ne limităm la o clasificare funcțională; strict vorbind, nu se poate spune că există realități –bune, nobile și chiar indiferente– care sunt

exclusiv profane, odată ce Cuvântul lui Dumnezeu și-a stabilit locuința printre fiii oamenilor, a fost flămând și însetat, a lucrat cu mâinile lui, a cunoscut prietenia și ascultarea, a experimentat durerea și moartea. *Pentru că în Cristos i-a plăcut lui Dumnezeu să facă să locuiască toată plinătatea și prin El să reconcilieze toate pentru sine, făcând pace prin sângele crucii sale, prin El, fie între cele de pe pământ, fie între cele din ceruri.*

Trebuie să iubim lumea, munca, realitățile umane. Pentru că lumea este bună; păcatul lui Adam a fost cel care a rupt armonia divină a creației, dar Dumnezeu Tatăl a trimis pe singurul său Fiu pentru a restabili pacea. Pentru ca noi, devenind copii ai înfierii, să eliberăm creația din dezordine și să împăcăm toate lucrurile cu Dumnezeu.

Fiecare situație umană este irepetabilă, rodul unei vocații unice care trebuie trăită cu intensitate, realizând în ea spiritul lui Cristos. Astfel, trăind în mod creștin printre semenii noștri, într-un mod obișnuit dar în concordanță cu credința noastră, vom fi *Cristos prezent între oameni*.

Când ne gândim la demnitatea misiunii la care ne cheamă Dumnezeu, în sufletul omenesc pot apărea prezumția și mândria. Este o falsă conștientizare a vocației creștine care ne orbește, care ne face să uităm că suntem făcuți din lut, că suntem praf și mizerie. Că răul nu există numai în lume, în jurul nostru, ci că răul este în noi, că se cuibărește chiar în inimile noastre, făcându-ne capabili de ticăloșii și egoisme. Numai harul lui Dumnezeu este o stâncă puternică: noi suntem nisip și nisip mișcător.

Dacă străbatem cu privirea istoria omenirii sau situația actuală a lumii, este dureros să vedem că, după douăzeci de secole, sunt atât de puțini cei care se numesc creștini și că cei care se împodobesc cu acest nume sunt atât de adesea infideli vocației lor. Cu ani în urmă, o persoană care nu avea inimă rea, dar care nu avea credință, arătând o hartă a lumii, mi-a spus: *Iată eșecul lui Cristos. Atâtea secole încercând să-și pună învățătura sa în sufletele oamenilor, și iată rezultatele: nu există creștini.*

Mai sunt și astăzi persoane care gândesc astfel. Dar Cristos nu a eșuat: cuvântul și viața lui fecundează în mod continuu lumea. Lucrarea lui Cristos, misiunea încredințată lui de Tatăl său, este în curs de îndeplinire, puterea lui străbate istoria aducând adevărata viață, iar când toate îi vor fi supuse, atunci și el, Fiul, se va supune celui

care i-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

În această misiune pe care El o realizează în lume, Dumnezeu a vrut ca noi să fim colaboratorii săi, El a vrut *să-și asume riscul libertății noastre*. Îmi ajunge până în adâncul sufletului contemplarea figurii lui Isus, tocmai născut în Betleem: un copil lipsit de apărare, neajutorat, incapabil să opună rezistență. Dumnezeu se pune în mâinile oamenilor, se apropie și se coboară până la noi.

Isus Cristos, *fîind din fire Dumnezeu, nu a considerat un beneficiu propriu că este egal cu Dumnezeu, ci s-a despuiat pe sine luând firea sclavului*. Dumnezeu își asumă libertatea noastră, imperfecțiunea noastră, mizeriile noastre. Consimte faptul ca tezaurul divin să fie purtat în vase de lut, și să-l facem cunoscut

amestecând deficiențele noastre umane cu puterea lui divină.

Prin urmare, experiența păcatului nu ar trebui să ne facă să ne îndoim de misiunea noastră. Cu siguranță păcatele noastre pot face dificilă recunoașterea lui Cristos. De aceea, trebuie să ne confruntăm cu propriile noastre mizerii personale și să căutăm purificarea. Dar cu convingerea că Dumnezeu nu ne-a promis biruința absolută asupra răului în această viață, ci ne cere să luptăm. *Sufficit tibi gratia mea*, îți este suficient harul meu, i-a răspuns Dumnezeu lui Paul, care ceruse să fie eliberat de ghimpele din trup.

Puterea lui Dumnezeu se manifestă în slăbiciunea noastră și ne determină să luptăm, să luptăm împotriva defectelor noastre, chiar știind că nu vom obține niciodată biruința completă în timpul călătoriei noastre pământești. Viața

creștină este un început constant și o nouă luare de la capăt, o reînnoire zilnică.

Cristos învie în noi dacă ne facem părtași la Crucea și la Moartea lui. Trebuie să iubim Crucea, dăruirea, mortificarea. Optimismul creștin nu este un optimism dulce, nici măcar nu este o încredere umană în faptul că totul va fi bine. Este un optimism care își are rădăcinile în conștiința libertății și în credința în har; este un optimism care ne face să cerem mai mult de la noi înșine, să ne străduim să corespundem chemării lui Dumnezeu.

În felul acesta, nu în pofida mizeriei noastre, ci într-un anumit fel prin mizeria noastră, prin viața noastră de oameni făcuți din carne și lut, se manifestă Cristos: în efortul de a fi mai buni, de a realiza o iubire care aspiră să fie curată, de a domina egoismul, de a ne dărui pe deplin

celorlalți, făcând din existența noastră o slujire constantă.

Nu vreau să închei fără o ultimă reflecție. Creștinul, făcându-l pe Cristos prezent între oameni, fiind el însuși *ipse Christus*, nu încearcă doar să trăiască o atitudine de iubire, ci să facă cunoscută Iubirea lui Dumnezeu, prin iubirea sa umană.

Isus și-a înțeles întreaga sa viață ca o revelație a acelei iubiri: Filip, i-a răspuns unuia dintre discipolii săi, cine m-a văzut pe mine l-a văzut pe Tatăl. Urmând această învățătură, apostolul Ioan îi invită pe creștini, de vreme ce au cunoscut dragostea lui Dumnezeu, să o manifeste prin faptele lor: Iubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că iubirea este de la Dumnezeu, și oricine iubește este născut din Dumnezeu și-l cunoaște pe Dumnezeu!

Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este

iubire. Prin aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu în noi: Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său, unul născut, ca să trăim prin el. În aceasta constă iubirea: nu noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci el ne-a iubit și l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Iubiților, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, și noi suntem datori să ne iubim unii pe alții.

Este necesar, deci, ca credința noastră să fie vie, să ne conducă să credem cu adevărat în Dumnezeu și să menținem un dialog constant cu El. Viața creștină trebuie să fie o viață de rugăciune constantă, căutând să fim în prezența Domnului de dimineața până seara și din noapte până dimineața. Creștinul nu este niciodată un om solitar, întrucât trăiește în contact continuu cu Dumnezeu, care este cu noi și în ceruri.

Sine intermissione orate, poruncește Apostolul, rugați-vă fără încetare. Și, amintind acel precept apostolic, Clement din Alexandria scrie: *ni se poruncește să lăudăm și să cinstim Cuvântul, pe care îl cunoaștem ca mântuitor și împărat; și prin El pe Tatăl, nu doar în zile alese, cum fac alții, ci neîncetat pe tot parcursul vieții și în orice fel posibil.*

În mijlocul îndeletnicirilor zilnice, în momentul depășirii tendinței spre egoism, în simțirea bucuriei prieteniei cu ceilalți oameni, în toate aceste momente creștinul trebuie să-l reîntâlnească pe Dumnezeu. Prin Cristos și în Duhul Sfânt, creștinul are acces la intimitatea lui Dumnezeu Tatăl și își parcurge calea sa căutând acea împărăție, care nu este din lumea aceasta, dar care a început și se pregătește în această lume.

Trebuie să-l tratăm pe Cristos, în Cuvânt și în Pâine, în Euharistie și în Rugăciune. Și tratați-l așa cum ați trata un prieten, o ființă reală și vie precum este Cristos, pentru că a înviat. *Cristos, citim în Scrisoarea către Evrei, rămâne în veci, are o preoție netrecătoare. De aceea El poate să mântuiască definitiv pe cei care se apropie prin El de Dumnezeu, căci este întotdeauna viu pentru a interveni în favoarea lor.*

Cristos, Cristos înviat, este colegul, Prietenul. Un însoțitor care se lasă văzut doar din umbră, dar a cărui realitate ne umple întreaga viață și ne face să ne dorim compania lui definitivă. *Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!”. Iar cel care aude să spună „Vino!”. Și cel căruia îi este sete, cel care vrea să primească apa vieții în dar, să vină!... Cel care dă mărturie spune acestea: „Da, voi veni în curând”. „Amin! Vino, Doamne Isuse!”.*

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/cristos-
prezent-in-crestini/](https://opusdei.org/ro-ro/article/cristos-prezent-in-crestini/) (18.03.2026)